

La coalició Tardà-Domènech, malgrat tot

Els dos dirigents i Àngels Barceló presenten «Entre Ítaca i Icària», un llibre amb vocació de bastir ponts en temps polítics convulsos

Xavier Domènech, Àngels Barceló i Joan Tardà, a la presentació del llibre | Europa Press

Bastir ponts. Parlar en temps de soroll. Aquest és l'objectiu d'una coalició que no té cap intenció de presentar-se a les eleccions, que s'ha teixit entre cigarretes quasi clandestines en un moment convuls en què les togues porten la batuta i on es fa política apel·lant més a les entranyes que a la racionalitat. A una banda, l'arquitecte de Catalunya en Comú, Xavier Domènech, retirat de la política institucional. A l'altra, un picapedrer d'ERC a qui se li reconeix capacitat d'argamassa i quasi ja exdiputat, Joan Tardà. Enmig de tots dos, moderant, la periodista Àngels Barceló.

Entre Ítaca i Icària. Reflexions sobre Catalunya, Espanya i les esquerres (Roca Editorial), és un llibre fruit d'una amistat confessa entre dos dirigents que han conviscut al Congrés separats per uns quants escons i per dos partits amb diferències manifestes, però que sempre han buscat espais entre bambolines, fora dels rings verbals dels faristols, per posar en valor els aspectes compartits.

"Hem parlat molt, i hem patit en soledat", confessa Tardà en la presentació del llibre. A les primeres files: dirigents d'ERC i dels comuns se'ls escolten. Pretenien que la publicació esquivés períodes electorals, però que ha acabat topant frontalment amb la campanya de les eleccions espanyoles

del 28 d'abril. "El dia en què no es van tramitar els pressupostos, vaig enviar-li un missatge al Joan per dir-li que no estava pensant en el llibre", explica amb grans riallades Domènech. Fa set mesos que, per sorpresa de tots, va deixar la política institucional. Però Barceló revela que va ser precisament ell qui la contactar amb la proposta de llibre sota el braç.

"Hem parlat molt, i hem patit en soledat", confessa Tardà

Tardà i Domènech tenien coses a dir i no podien esperar en temps en què cal subratllar més "allò que es comparteix" que no pas allò que "separa". La construcció d'una majoria que freni la dreta està en joc. "Aquest país només se'n sortirà si les esquerres són hegemòniques. Calen escenaris en què prevalgui l'empatia i això implica enterrar els prejudicis", diu el dirigent d'ERC. "El futur passa pels principis del catalanisme popular d'esquerres amb tota la seva realitat", sosté Domènech. Dues declaracions d'intencions llançades al vol per veure si qualla a la fila zero de la sala. Sense pactes, no hi haurà governs.

L'un parla d'"atzucac", l'altre, del "cavall desbocat" de la història, que passa pantalles a velocitat vertiginosa. Els dos, prefereixen aturar-se per pair. Sí, admet Domènech, aquest país "necessita un demà" tenint present que allò que pot venir pot ser "terrible". I el que pot venir és una dreta que tots dos assenyalen que no té cap altre projecte per a Catalunya que el 155. Relata també com unes forces de reacció enormes representades per PP, Ciutadans i Vox conviuen en aquests moments amb unes forces del canvi que beuen de la realitat del 15-M i de l'1-O i que també tenen un gran potencial si se cap canalitzar.

"No hi haurà cap govern progressista a Espanya sense la participació de Catalunya. Així que Pedro Sánchez ha de decidir si vol governar més o no"

I aquí estan Tardà i Domènech arromangats intentant posar totxanes conscients que, en paral·lel, hi ha un mur a superar: el d'un PSOE atenallat que nega el dret a l'autodeterminació i un Pedro Sánchez que si vol governar haurà de dialogar amb Catalunya. "No hi haurà cap govern progressista a Espanya sense la participació de Catalunya. Així que Pedro Sánchez ha de decidir si vol governar més o no", diu ras i curt l'exlíder dels comuns.

La coalició Tardà-Domènech es reivindica com la perxa per superar el mur socialista i fer, fins i tot, que Sánchez acabi sent aliat. "L'objectiu del llibre és que quan els teus acabin de llegir-lo diguin: 'Què freaks que són els d'ERC, però són dels meus'. I que els meus diguin: 'Els comuns, deixa'ls anar, però són dels meus'", sosté Tardà. La recepta és clara: parlar i bastir ponts, malgrat tot.